

Ініс Брайтон

СЛАВЕТНА П'ЯТІРКА

Нові пригоди
славетної п'ятірки

Харків
«Фоліо»
2025

Розділ 1

РІЗДВЯНІ КАНІКУЛИ

Минав останній тиждень зимового семестру, і всі дівчата Гейлендської школи чекали на різдвяні канікули. Сідаючи за стіл снідати, Енн побачила адресований їй лист.

— Ти тільки-но поглянь! — звернулася вона до своєї кухні Джорджини, яка сиділа поруч. — Лист від тата, а я ж лишень учора отримала листа від нього й мами.

— Сподіваюся, це не погані новини, — озвалася Джорджа. Вона не хотіла, аби її називали Джорджиною, і тому тепер навіть учительки називали її Джорджа. Зі своїм коротким кучерявим волоссям і хлоп'ячими манерами вона й справді скидалася на хлопця. Дівчинка з тривогою дивилася на Енн, коли та читала листа.

— Джорджо, ми не зможемо поїхати додому на свята! — сказала Енн зі слізьми в очах. — У мами шкарлятина, а в тата через це карантин, тому й ми не можемо поїхати додому. Біда та й годі!

— Дуже шкода, — сказала Джорджа.

Їй було прикро й за себе, і за Енн, бо мати Енн запрошувала Джорджу з її собакою Тімоті провести різдвяні канікули у них. Їй було обіцяно безліч речей, яких вона ніколи раніше не бачила: пантоміму, цирк і святковий вечір з чудовою ялинкою! А тепер нічого цього не буде.

— А що обоє хлопців скажуть? — спитала Енн, думаючи про двох своїх братів — Джуліана та Діка. — Адже й вони не зможуть поїхати додому.

— Ну, і що ж ви робитимете на канікулах? — запитала Джорджа. — Може, поїдемо разом до мене у Кирін-котедж? Я певна, що моя мати вам зрадіє. Нам було так весело, коли ви приїздили до нас на літні канікули.

— Стривай, дай-но дочитати листа і довідатись, що пропонує тато, — сказала Енн, знову беручи листа до рук. — Бідна матуся! Сподіваюся, вона почувається не надто зле.

Прочитавши ще кілька рядків, Енн так радісно закричала, що Джорджі та іншим дівчатам закортіло почути від неї пояснення.

— Джорджо! Ми таки поїдемо до вас, але... хай йому всячина! — на час канікул нам винаймуть репетитора — почасти для того, щоб наглядати за нами, аби твоїй мамі було з нами менше клопоту, а ще тому, що і Джуліан і Дік двічі хворіли на грип у цьому семестрі й трохи відстали від класу.

— Репетитора! Жахливо! Тобто і мені доведеться робити уроки разом із вами! — мовила Джорджа з прикрістю. — Коли мама з татом подивляться мій табель, то відразу побачать, що мені багато чого треба надолужувати. Я ж оце вперше потрапила до справжньої школи, і виявилось, що про безліч речей я жодного уявлення не маю.

— Це й справді будуть жахливі канікули, якщо за нами ганятиметься по п'ятах учитель, — похмуро зауважила Енн. — Гадаю, в мене табель буде гарний, бо іспити я склала добре. Але самій мені буде сумно не

займатися разом з вами під час канікул! Хоча, звичайно, я могла б гуляти з Тімоті. Йому уроки не потрібні!

— Йому уроки теж не завадять, — одразу відгукнулася Джорджа. Їй непереносна була сама думка про те, що її улюблений пес Тімоті щоранку гулятиме з Енн, а вона, Джорджа, сидітиме й напружено працюватиме разом з Джуліаном і Діком.

— Тімоті не може уроки робити, не дурій, Джорджо, — сказала Енн.

— Але він у мене в ногах може сидіти, поки я вчитимусь, — відповіла Джорджа. — З ним мені буде легше. Заради Бога, Енн, доїдай сосиски. Ми усі вже майже закінчили. За хвилину — дзвоник, і ти залишишся без сніданку.

— Я рада, що мамі не надто зле, — сказала Енн, поспіхом дочитуючи листа. — Тато пише, що відправив листи Дікові й Джуліану, а також твоєму батькові — з проханням винайняти для нас вихователя. Шкода... Це справді прикро! Я не кажу, що мені неприємно знову вирушити до Кирін-котеджу, побачити острів Кирін, — але ж там годі сподіватися на пантоміму, цирк або побувати на вечірці.

Незабаром семестр завершився. Енн і Джорджа спакували валізи, наклеїли на них ярлички зі своїми прізвищами; їм подобались шум і метушня останніх двох днів. Нарешті до під'їзду підкотили великі шкільні автобуси, і дівчата посідали в них.

— Гайда знов до Киріна! — сказала Енн. — Ходи-но сюди, Тімоті любий, сідай тут — між мною і Джорджею.

У Гейлендській школі дітям дозволялося тримати при собі своїх улюблених тварин, і Тімоті, величезному дворнязі, дуже пощастило. Вів повадився чудово, за

винятком того разу, коли він гасав за сміттярем, висмикував у нього з рук урну для сміття і тягнув її на шкільне подвір'я й далі — до класу Джорджі.

— Я впевнена, що в тебе буде гарний табель, Тіме, — сказала Джорджа, обіймаючи собаку. — Ми знову їдемо додому. Тобі подобається?

— Гав! — відповів басовито Тім. Він підвівся, вихляючи хвостом, і відразу ж із заднього сидіння хтось почав скаржитися:

— Джорджо! Нехай Тім сяде. Він вихляє хвостом і збиває мій капелюх.

Незабаром обидві дівчинки й Тімоті були вже в Лондоні, де їх посадовили на потяг до Киріна.

— Добре було б, щоб і в хлопців навчання закінчилося сьогодні, — зітхнула Енн. — Ми б тоді вирушили до Киріна разом. Нам було б веселіше!

У Джуліана і Діка навчання закінчилося наступного дня, і вони мали зустрітися з дівчатами вже у Кирін-котеджі. Енн згоряла від нетерпіння чимшвидше знову їх побачити. Вистачить того, що цілий семестр вони перебували поокремо. Вона раділа тому, що з нею кухня Джорджа. Торік улітку Енн з братами гостювала у Джорджі, і на островці проти берега їм траплялися дивовижні пригоди. Там височів старовинний замок, у головній вежі якого на них чекали захопливі відкриття.

— Джорджо, як приємно буде знову поблукати островом Кирін! — сказала Енн, коли їхній потяг мчав на захід.

— Наразі це зробити не вдасться, — відповіла Джорджа, — бо взимку море навколо острова дуже неспокійне. Надто небезпечно веслувати туди.

— Дуже шкода, — розчаровано відповіла Енн. — А мені так кортіло нових пригод.

— Узимку на Киріні ніяких пригод не буде, — пояснила Джорджа. — Там холодно, а коли всніжить, ми ледь не замерзаємо, та й до села не підеш, бо вітер з моря намітає кучугури.

— А це вже цікаво! — вигукнула Енн.

— Нічого цікавого, — заперечила Джорджа. — Цілісінський день нидієш удома, хіба що береш лопату — й гайда розгрібати сніг.

Збігло ще чимало часу, перш ніж потяг дістався до маленької станції Кирін. Уповільнив хід і спинився біля невеличкої платформи. Дівчата жваво вистрибнули з вагона і почали роззиратися, чи хтось їх зустрічає. Авжеж їх зустрічала мати Джорджі.

— Добридень, Джорджо, моя любенька, привіт, Енн, — сказала вона, обіймаючи дітей. — Енн, мені так шкода, що твоя мама захворіла. Але мені ось повідомили, що їй вже пішло на краще.

— Чудово! — зраділа Енн. — Дякую вам за це за прошення, тітко Фенні. Ми постараємося поводитися добре! А як дядько Квентін? Йому не завадять четверо дітей у будинку взимку? Ми ж не зможемо виходити на вулицю і давати йому спокій так часто, як торік улітку.

Батько Джорджі був ученим, дуже розумним, але на малечу наганяв холоду. Йому часто уривався терпець, і часом влітку діти його боялися.

— О, він поринув у роботу над своєю книжкою, — сказала тітка Фенні. — Знаєш, він розробляє одну секретну теорію, секретну ідею, і пише про це у книжці. Каже, що коли все пояснить і завершить, він звернеться

до високих інстанцій, і тоді його ідея буде використана на благо нашої країни.

— О, тітко Фенні, це дуже захоплююче! — вигукнула Енн. — А в чому секрет?

— Цього я тобі сказати не можу, дурнятко, — усміхнулася тітка. — Власне, я й сама цього не знаю. Ну, ходімо, бо тут холодно стояти. Джорджо любя, а Тімоті виглядає здоровим і навіть погладшав.

— Знаєш, мамуню, йому прекрасно велося в школі, — сказала Джорджа. — Справді чудово. Він жував старі капці куховарки.

— І ганяв кішку в стайні, щойно її бачив, — докинула Енн.

— А якось заліз у комірчину і зжер цілий пиріг з м'ясом, — сказала Джорджа, — а ще...

— Лишенько, Джорджо, — вжахнулася мати, — боюся, в наступному семестрі школа не схоче терпіти у себе Тімоті. Його хоча б як слід покарали? Сподіваюся, що так.

— Ні... не покарали, — зашарілася Джорджа. — Розумієш, мамо, ми самі відповідаємо за наших тваринок і їхню поведінку. Тож за кожну витівку Тімоті карають мене, бо я не замкнула його як слід у кімнаті абощо.

— У такому разі карали тебе частенько, — сказала мама, керуючи бідаркою з поні на мерзлій дорозі. — Гадаю, це чудова ідея! — додала вона, і в її очах майнув веселий вогник. — Я нею скористаюсь, і щоразу, як Тімоті накапостить, каратиму тебе!

Дівчата розреготалися. Вони раділи й відчували піднесення. Канікули — чудова річ. Повертатися до Кіріну — це прекрасно. Завтра прийдуть хлопці, а там і Різдво.

— Мій любий Кирін-котедж! — вигукнула Енн, побачивши гарний старий будинок. — Ой, оно острів Кирін! — Дівчата поглянули на море, де на островці Кирін виднілися руїни старого замку. Які пригоди приключилися з ними улітку!

Дівчата увійшли до будинку.

— Квентіне! — гукнула мати Джорджі. — Квентіне! Дівчата приїхали.

Дядько Квентін прийшов з кабінету, що знаходився у протилежній частині будинку. Енн здалося, що він став вищим на зріст і ще похмурішим. «Ще більш лячний», — подумала вона. Дядько Квентін, можливо, дуже розумний, але Енн віддавала перевагу комусь веселішому й усміхненому, як-от її батько. Вона ввічливо поручкалася з дядьком і дивилася, як Джорджа його цілує.

— Ну, — сказав дядько Квентін, звертаючись до Енн, — кажуть, я маю знайти для вас вихователя. Принаймні для хлопців. Затямте собі, при репетиторів доведеться поводитися добре!

Це мав бути жарт, але Енн і Джорджі він не дуже сподобався. Люди, в чийй присутності слід поводитися добре, зазвичай суворі й нудні. Дівчатка зраділи, коли батько Джорджі повернувся до свого кабінету.

— Останнім часом, — сказала Джорджі мати, — батько надто багато працює. Він украй виснажений. Дякувати Богові, його книжка майже закінчена. Він сподівався завершити її до Різдва, щоб і собі взяти участь у розвагах та іграх, але наразі, каже, не виходить.

— Шкода, — ввічливо докинула Енн, хоча потай вважала, що це на добре. Не дуже весело було б із дядьком Квентіном бавитися в шаради абощо.

— Ох, тітко Фенні, я вже скучила за Джуліаном і Діком, та й вони зрадіють зустрічі з Тімом і Джорджею! Тітко Фенні, у школі ніхто, навіть наша класна наставниця, не називає Джорджу Джорджиною. Я сподівалася, що вони її так називатимуть, бо мені хотілося подивитися, що буде, коли вона відмовиться відгукуватися на ім'я Джорджина. Джорджо, тобі ж сподобалося в школі?

— Так, — відповіла Джорджа, — сподобалося. Я гадала, що мені нелегко буде лагодити з усіма, але все обійшлося добре. Однак, мамуню, боюся, мій табель тобі не сподобається, оскільки з багатьох предметів я пасла задніх, бо раніше такого не вчила.

— Але ж ти й до школи раніше не ходила, — сказала мама. — Я все поясню твоєму батькові, якщо він засмутиться. А тепер — гайда і готуйтеся полуднувати. Ви, мабуть, дуже зголодніли.

Дівчата подалися нагору, до своєї маленької кімнатчини.

— Я рада, що не лишилася сама на канікулах, — сказала Джорджа. — Мені з тобою і хлопцями набагато веселіше. Агов, Тімоті, ти куди подівся?

— Він пішов обнюхувати усі закутки в домі, аби переконатися, що тут його домівка, — засміялася Енн. — Хоче знати, чи пахне по-старому в кухні, у ванні й в його лежку. Мабуть, йому так само приємно повернутися на канікули додому, як і нам!

Енн мала рацію. Тімоті хвилювався і радів поверненню додому.

Він оббіг навколо матері Джорджі, приязно обнюхуючи її ноги, задоволений, що знову її бачить. Забіг до кухні, але незабаром повернувся, бо там виявився хтось

незнайомий: то була куховарка Джоана, засапана товстуля, яка подивилася на нього з підозрою.

— Ти можеш приходити до кухні раз на день обідати, — сказала Джоана. — І все. Я не допущу з доброї волі, щоб у мене з-під носа зникали м'ясо, ковбаса або курка. Знаю я вашу собачу вдачу!

Тімоті зникнув до комірчини і все там обнюхав. Потім — до їдальні, вітальні і радо переконався, що там пахне так само, як і раніше. Притулив ніс до дверей кабінету, де працював батько Джорджі, й дуже обережно принюхався. Він не збирався туди входити. Тімоті побоювався батька Джорджі точнісінько так, як і всі інші.

Потім він знову побіг сходами нагору — до відпочивальні дівчат. А де ж його лежак? Ондо біля вікна. Чудово! Тож він знову спатиме у відпочивальні Джорджі. Тімоті скрутився в лежаку калачиком і взявся голосно стукати по підлозі хвостом.

— Я радий повернутися додому, — промовляв хвіст, — дуже-дуже радий повернутися!

Розділ 2

ЗНОВУ ВСІ РАЗОМ

Наступного дня приїхали хлопці. Енн і Джорджа пішли разом з Тімоті їх зустрічати. Джорджа кермувала бідаркою, запряженою поні, а Тімоті сидів поряд з нею. Енн не могла дочекатися, коли потяг зупиниться на станції. Вона бігла платформою, намагаючись розгледіти Джуліана і Діка у вагонах, що проїздили повз.

Нарешті побачила їх. Вони визирали у вікно вагона у хвості потяга, махали руками і кричали:

— Енн! Енн! Ми тут! Привіт, Джорджо! О, і Тімоті тут!

— Джуліане! Діку! — волила Енн. Тімоті почав гавкати і підстрибувати на місці. Усі були збуджені.

— Джуліане! Любо знову бачити вас обох! — вигукнула Енн, обіймаючи братів. Тімоті підстрибнув і обох лизнув. Він був у нестямі від радості. Тепер навколо нього знову були усі діти, яких він так любив.

Троє дітей і собака стояли щасливі поряд і гомоніли усі одночасно, поки носильник виносив з вагона їхні речі. Раптом Енн згадала про Джорджу. Вона озирнулася навкруги. Дівчинки ніде не було, хоча на станційну платформу вона виходила разом з Енн.

— А де наша Джорджа? — спитав Джуліан. — Я її бачив, коли махав з вікна.

Зміст

<i>Розділ 1. Різдвяні канікули</i>	3
<i>Розділ 2. Знову всі разом</i>	12
<i>Розділ 3. Репетитор</i>	20
<i>Розділ 4. Разюче відкриття</i>	30
<i>Розділ 5. Неприємна прогулянка</i>	39
<i>Розділ 6. Уроки з паном Роландом</i>	47
<i>Розділ 7. Прикмети Таємного шляху</i>	56
<i>Розділ 8. Події різдвяної ночі</i>	65
<i>Розділ 9. У пошуках Таємного шляху</i>	73
<i>Розділ 10. Джорджа й Тім шоковані</i>	82
<i>Розділ 11. Вкрадені папери</i>	91
<i>Розділ 12. Джорджа у біді</i>	99
<i>Розділ 13. На Джуліана чекає сюрприз</i>	108
<i>Розділ 14. Нарешті — Таємний шлях!</i>	120
<i>Розділ 15. Захоплива подорож і пошуки</i>	128
<i>Розділ 16. Дітей виявили</i>	138
<i>Розділ 17. Молодчага Тім!</i>	145